

magten anse for rimelige og tilstrækkelige, kan jeg ikke indse; Banfelighederne ere ikke større paa dette Punkt end paa mange andre Punkter, hvor man maa give sine Straffebestemmelser nogenlunde generelle Udtryk. Derfor kommer man til, inden man kan lade den Virkning indtræde, at lovgive om Betingelserne for, at Virkningerne kunne indtræde. At sige som der staar i Lovudkastets § 9: Stønner Raadet, at det ikke kan tilstedes ham eller hende at fortsætte sin Virksomhed, og er Justitsministeren enig deri, skal han miste sin Ret til at praktisere — det siger jeg, er et frit Skøn, der er ubundet af nogen som helst Lovgivningsbestemmelse; man griber da meget dybt ind i en privat Mands hele Erhvervsvirksomhed og Retssfære, og man har ikke en eneste Lovbestemmelse, der siger, hvilke Betingelserne ere for, at man kan gøre dette Indgreb. Der siges ikke andet, end at hvis de 6 Herrer i Sundhedsraadet stønner det, og Justitsministeren ligeledes stønner det, skal denne Følge indtræde. Jeg tror altsaa, at det vil være det rigtigste her at gaa den Vej, at man søger i Lovgivningsmagten at blive enig om, hvilke Betingelserne ere, for at en Læge, Tandlæge eller Jordemoder skal kunne miste den Ret, som han eller hun en Gang har erhvervet ved at afholde sine Eksamina, og at man derefter tager under Overvejelse, om en saadan Virkning skal udtales administrativt eller skal udtales ad den sædvanlige Domstols Vej. I den sidste Henseende mener jeg rigtig nok, at der maa en Dom til. Uden at jeg i mindste Maade vil hævde, at de almindelige Dommere, de juridiske Dommere i og for sig, skulde være mere kompetente, er der dog et Moment, som der altid maa lægges Vægt paa, naar det gælder om at gribe ind i en Persons Ret, og det er, at der skal under betryggende Former gives vedkommende Lejlighed til at forsvare sig, der skal kunne procederes om Sagen; vedkommende skal have Lejlighed til at føre alle Beviser og Modbeviser frem, og først derefter skal Dommen afgives.

Jeg vil dernæst tillade mig at gøre nogle Bemærkninger i Almindelighed med Hensyn til den responderende Virksomhed, som Ministere mener, ogsaa fremtidig bør forbeholdes Sundhedsraadet. Jeg haaber i hvert Fald, at det vil kunne ordnes saaledes,

eller at Praksis vil medføre det, at Sundhedsraadet, der kommer til at afgive Responsa, navnlig i Retssager, bliver det faldige Raad, der er beklædt af samtlige de Medlemmer, der overhovedet have Adgang til at sidde i Raadet; men selv om saa er, vil jeg sige, at det har hidtil vist sig at være en Mangel ved Sundhedskollegiets Betænkninger og Erklæringer om de Spørgsmaal, hvormed disse afgives, at man ikke har den tilbørlige Garanti for, at Spørgsmaalene have været tilfulde oplyste af de kyndige og lærde Mænd, som have afgivet deres Erklæringer; og ærede Medlemmer her ville ogsaa vide, at det navnlig i den senere Tid temmelig hyppig er indtraadt, at Højesteret har, om jeg saa maa sige, underkendt Sundhedskollegiets Erklæringer med Hensyn til rent lægelige Spørgsmaal. Der er en Række Højesteretsdomme, som til Trods for, at Sundhedskollegiet har udtalt sig paa en vis Maade om Lægespørgsmaal og Medicinalspørgsmaal, ere komne til et Resultat, der var anderledes end det, man skulde vente efter Sundhedskollegiets Erklæring. Tror man nu, at det er, fordi Højesteret har ment at være mere kompetent med Hensyn til Lægespørgsmaal i og for sig, saa mistender man i høj Grad disse dygtige Mænds Opfattelse af deres egen Stilling. Naturligvis ere Lægerne mere kompetente med Hensyn til Læge- og Medicinalspørgsmaal, det er der ingen Tvivl om; men hvad der har manglet og hvad der maa antages, at Højesteret har savnet i saadanne Tilfælde, det er det, at man ikke har haft Garanti for, at de Spørgsmaal, der ere blevne rettede til Sundhedskollegiet, de Oplysninger, der vare forelagte det, da det skulde svare, have været udtømmende og paalidelige, saa at der under Sagens Procedure ved Højesteret eller Overretten er kommet Momenter frem, som have peget i en anden Retning, og som man ikke har haft nogen Garanti for, at Sundhedskollegiet har funnet tage tilbørlig i Betragtning. Det er en Mangel, der klæber ved vore Domstole i det hele, men navnlig ved saadanne Sittuationer som et Lægeraad, naar det skal afgive Erklæring, at de lærde og kyndige Mænd ikke have Lejlighed til at se med egne Øjne og til at anfille den originale Undersøgelse. Overalt, hvor der er Tale om Reformer af